

lomme fat paa en lille lysegraa Bylt. Det viste sig at være Ingers Handsker. Et Par bløde, ru, saakaldte Randers Handsker, ganske nye.

Det var dog ikke helt tankeløst, han havde beholdt dem derude i Skoven. Han havde følt en sær Glæde ved at bære paa noget, der tilhørte hende. Under den hovedkuls Afsked havde han saa glemt at levere dem tilbage.

Han foldede dem nænsomt ud og betragtede dem længe. Han førte dem op til sit Ansigt, inddrak begærligt deres Duft og smilte tungt. Her havde han jo det fornødne Paaskud for at forny sit Besøg i Præstegaarden allerede den næste Dag, tænkte han ... Eller ...

Var det maaske raadeligst for ham at lade være? Stod han ikke Fare for at blive forelsket, dersom han saae hende oftere? Den gamle Adam rørte sig atter i ham. — Men hvortil skulde det føre? Nogen ny Kærlighed havde han dog ingen Ret til. Fra Livets Blomsterstier havde han for Resten af sit Liv lukket sig ude ... om han overhovedet nogensinde havde kendt dem.
